

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 53

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 458874 t.n.v. de Penningn. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

17e jaargang nr.35

=====
nadruk verboden

=====
18 mei 1973

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Allereerst moet ik U er aan herinneren, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Daarnaast wijs ik U er op, dat, ongeacht het feit, dat uw kabinet zijn oprichtings - pardon - oprichtings vergadering heeft gehouden, ons onderwerp voor heden van meer geestelijke aard dient te zijn.

Ik zou U dan eens iets willen vertellen, over wat men wel

DE PADEN DER DODEN

noemt in sommige landen. Welke titel u waarschijnlijk herinnert aan de een of andere griezelroman. De term: de paden der doden bestaat echter inderdaad en wordt gebruikt, zelfs nu nog, in een deel van Tibet en daarnaast in bepaalde delen van de Karakorums, vooral in bepaalde dalen.

Met de naam doelt men niet alleen op de overgang, maar ook op het feit, dat de doden soms een neiging vertonen, zich te manifesteren in de wereld van de levenden.

Op het eerste gezicht lijkt dit wat op bijgeloof. Maar wanneer je je bezig houdt met de geestelijke werkelijkheid, zo zal men toe moeten geven, dat een z.g. sfeer niet als een bepaalde plaats kan worden gedefinieerd.

Het klinkt u naar ik meen vreemd in de oren, wanneer ik zeg, dat het zomerland b.v. hier rond u ligt. Toch is dit waar, ook al bemerken wij niets van elkaar. Het is begrijpelijk, dat sommige mensen dan ook menen, dat de wegen van het zomerland door uw wereld lopen, ook al bemerkt men hiervan gemeenlijk niets.

Trouwens, kort geleden is een helderziende verhuisd, omdat volgens zijn verklaringen een weg van de geest juist door zijn

badkamer liep..... Wat volgens mij overigens een goede mop is. De man in kwestie heeft dit wel inderdaad verklaard, maar ik kan het mij toch moeilijk zo voorstellen, als hij dit schijnt te zien.

Bovendien is zijn wegtrekken om die reden volgens mij een uiting van eigen waan, aangezien hij schijnt te denken, dat sommige menselijke uiterlijkheden voor de geest nog belangrijk kunnen zijn.

Waar het nïj om gaat is het volgende: Wanneer u leeft, hebt u natuurlijk een innerlijke waarheid, een geestelijke waarheid en bovendien nog uw stoffelijk bestaan.

Deze innerlijke waarheid staat los van de paden der doden, maar uw geestelijk bestaan niet. U zult maar al te vaak denken in en soms zelf uittreden in de astrale sferen. Wat een wereld is, waarin ook personen zich manifesteren, die nog niet zo lang geleden zijn overgegaan.

U zult misschien dromen van dergelijke invloeden, of zelfs van het bestaan van persoonlijkheden, die in een hogere sfeer als b.v. het zomerland vertoeven. Want als mens is men gemeenlijk wel gevoelig voor menige invloed, die uit de geest komt.

Op deze wijze is het begrip van de wegen of paden der doden toch niet geheel bijgeloof en kan het voor de mens soms betrekkelijk reëel zijn.

De doden zijn opgestaan, riep men toen Jezus werd gekruisigd. Maar vraag u eens af, of het werkelijk geraamten waren, die uit het graf kwamen? Volgens mij niet. Indien men echter stelt, dat de gestalten van hen, die in de geest leven, zich onder bepaalde omstandigheden zelfs voor een ieder kenbaar op de wereld kunnen manifesteren, zo klinkt de zaak reeds iets anders.

Nu wordt bij ons het begrip, dat u plaats zoudt noemen, grotendeels bepaald door affiniteiten. Iets, wat wij in onze termen gemeenlijk eerder harmonie zullen noemen, omdat het aanduidt, dat er een vorm van overeenkomst en aantrekking is.

Wanneer er b.v. in onze sfeer een wereldje is, waarin iemand rustig een slootje beschouwt, zittende op een bankje, terwijl op aarde op een soortgelijk plekje iemand zit te mediteren, zo is de kans groot, dat degene in de geest, die zich met een gelijksoortig beeld bezig houdt, zich tot de mediterende voelt aangetrokken.

Dat wil niet zeggen, dat nu opeens beide plaatsen in feite op dezelfde plek liggen, maar duidt wel aan, dat de harmonie, die nu tussen de beide personen bestaat, voor degene die in de geest leeft, een verbinding vormt, waardoor voor hem tussen beide plaatsen geen afstand meer ligt.

Probeer je deze vorm van affiniteit wat nader te formuleren, dan kom je inderdaad tot een soort formule, die zegt: Voor een mens is bepalend voor alle ervaring het geheel van de uiterlijk opgedane indrukken plus de daarbij behorende innerlijke afstemming.

Voor iemand die in de sferen leeft geldt: het samenspel van uiterlijke indrukken of eigen projecties plus het geheel van de innerlijke ervaringen bepaalt het wezen.

Wat er op neerkomt, dat de omstandigheden van geest en mens op bepaalde ogenblikken bijna identiek kunnen zijn. Deze identiteit van beleven tussen geest en mens is nu aansprakelijk voor de fenomenen tussen mens en geest, die, ik geef het

toe, vooral in natuurgebieden veel voorkomen en als gevolg van een interrelatie tussen mens en geest ontstaan.

Wanneer u hier rond u zoudt kunnen kijken, zoudt u wel zien, dat er heel wat geesten hier aanwezig plegen te zijn en mee plegen te luisteren. Hun aanwezigheid wordt dan niet bepaald door het feit, dat zij met alle geweld een lezing van de ODV en dan nog in het bijzonder in het nederlands willen volgen. Het gaat er voor hen doodgewoon om, dat er hier een sfeer en een interesse heersen, die samenvalt met iets, wat voor die entiteiten op het ogenblik mede bestaat.

Van dit punt uit kun je dus voor eigen innerlijk leven en innerlijke krachten ook wel het een en ander zeggen: Wanneer U voor uzelf een afstemming bereikt, waardoor u harmonisch bent, zij het blijvend zij het tijdelijk, met een of meer sferen of speciale toestanden daarin, zult u hierdoor contact hebben met entiteiten, die in de geest een soortgelijke instelling kennen en zo dus niet alleen met een deel van een sfeer, maar tevens met degenen, die haar beleven, verbonden zijn.

U bent dus eigenlijk niet zo verlaten, alleen, van anderen afgezonderd als men op aarde wel eens van zich veronderstelt. De grote moeilijkheid voor een mens is echter wel, ook stoffelijk en uiterlijk, dergelijke dingen op te merken.

Je kunt natuurlijk facetten hiervan wel eens "zien", waarbij dit zien geheel of grotendeels een gevolg is van een visuele illusie, die je overigens soms toekent aan geestelijke zintuigen, terwijl anderen deze ervaringen weer eerder toeschrijven aan bepaalde lichamelijke gevoeligheden.

Of u hen nu wel of niet meent te zien, de z.g. doden, degenen die in de sferen zijn, leven wel degelijk en zijn vaak met u verbonden. Wat bepaalt echter hun verschijningsvorm?

Op het ogenblik, dat u waarneemt, wat zich uit de geest aan u toont, moet er immers in u een beeld ontstaan, dat voor U begrijpelijk is. De voorstelling wordt dus ontdaan van vele bijkomstigheden. U ziet niet de werkelijke persoon, maar een voorstelling van het eigen ik in meer stoffelijke vorm, zoals degenen uit de geest voor zich bezit.

Volgens mij ligt de zaak als volgt: Wanneer ik overga, behoud ik een lange tijd een voorstelling van mijzelf, die echter niet strookt met hetgeen ik ooit in een spiegel heb gezien van mijzelf. Het is eerder een beeld van hetgeen ik in die spiegel dacht te zien of hoopte te zien.

Dan is het heel goed mogelijk, dat iemand, die oerlelijk was, zich toch nog als een zekere schoonheid beschouwt, dat iemand, die meer dan 80 jaren oud werd, zich uit als een jongeling van 70.

U lacht om mijn voorbeelden? Toch wil ik hiermede alleen maar duidelijk maken, dat men in de eigen herinnering zoekt naar een ik-voorstelling, die gunstig en aanvaardbaar is. Wat U dan waarneemt, is deze voorstelling.

Indien wij de tibetanen in hun beschouwingen over de paden der doden mogen geloven, komen er daarbij nogal vreemde zaken voor, want men spreekt b.v. over geesten, gekleed, zoals men nog nooit een mens gekleed heeft gezien. Bij dit punt merkt men verder op, dat dit vooral hoge geesten zijn of boden van de koning van de wereld e.d.

Wanneer ik zie, dat ik mij als mens tracht te manifesteren,

zal ik een ikbeeld projecteren, dat menselijk genoeg is, zodat ik bij contacten gemeenlijk als een mens wordt geaccepteerd. Mijn vorm en uitdrukking is zo menselijk, dat men op aarde met een aanvaarden van mijn persoonlijkheid geen moeite heeft.

Stel nu echter, dat mijn ik-voorstelling iets vager is geworden wat vorm betreft, zodat ik vergeet op voor de mens aanvaardbare wijze vorm te geven en uitdrukking te zoeken voor hetgeen ik ben.

Dan ben ik voor de waarnemer voornamelijk een bolletje licht met zo hier en daar wat stralen en wat kleppen er in. Probeer ik dan toch een menselijk beeld te geven door mij aan de mens aan te passen, zonder daarbij echter weer een oude menselijke vorm aan te geven, dan is de kans groot, dat de waarnemer mij ziet als een lichtende menselijke figuur, maar daaraan toevoegt: Hij droeg een wit gewaad met wonderlijke tekens er op. En meniggen zal dan het gevoel hebben, dat de voorstelling zonder aflijning niet geheel compleet is, dus spreekt men over gouden randen aan het gewaad en mogelijk zet men mij zelfs nog een puntmuts op ook. Wat dan wel een rijke beloning is voor het feit, dat ik mij als mens wil voordoen, zonder een vorm uit te drukken, die voor een mens aanvaardbaar en waarneembaar is.

De doden dreigen soms de mensen, zo kunnen wij uit de geloofsbelijdenissen van de tibetanen vernemen, terwijl men in enkele dalen van de Karakorum zelfs beweert: Indien de doden dreigend tot u komen, zo trachten zij u mee te slepen naar hun rijk

Vergeet het maar. Wat wij ook wel zijn, zeker zijn wij geen sleepdienst voor mensen, die nog niet dood zijn. Maar hoe komt men tot deze voorstelling?

Stel, dat je iemand wilt waarschuwen en je aan iemand kenbaar maakt, maar niet in staat bent een woordoverdracht tot stand te brengen. De mens kan immers in een toestand verkeren, waarbij hij niet in staat is je impulsen zo te ontvangen, dat hij ook directe woorden en begrippen ontvangt.

Ik wil b.v. iemand duidelijk maken, dat hij een bepaalde weg niet in moet slaan. Ik maak dus afwerende gebaren, terwijl ik op de persoon toe kom, om hem zo te beïnvloeden. De kans is dan groot, dat een mens denkt, dat je hem dreigt.

Want vanuit onze wereld dreigt men u gemeenlijk niet, maar wanneer u een dreiging vanuit de geest ervaart, is dit eerder een kwestie van uw vertalen van een poging tot geestelijk contact.

Ik herinner mij overigens, dat enige tijd geleden een lid van de Orde overging, die kort voor deze overgang sterk emotioneerd was. De oorzaak was, dat deze persoon wel de aanwezigheid van entiteiten aanvoelde, maar deze vormen en de bijbehorende uitstralingen niet thuis kon brengen.

Deze mens had in het leven te maken gehad met sterk dogmatische doctrines, een sterk geloof in wetten en verdoeming. Onzeker van zichzelf, zich bewust van een leven, dat met deze jeugdleringen niet bepaald strookte, was hij bang voor de dood en voor de entiteiten, die kwamen om hem de weg naar de wereld van de geest te vergemakkelijken. De man meende toen in hen duivels te zien en stierf vloekende. Wij hebben hem dit overigens snel afgaleerd en nu gaat het hem goed.

Ik geef u dit beeld om duidelijk te maken, hoe de eigen instelling van de mens en diens voorstellingsleven bepalen kunnen, hoe een invloed uit onze wereld op hem in zullen werken.

U bent allen in uw jonge jaren geïndoctrineerd. Men heeft u een geloof opgelegd met vele voorstellingen. Nu gelooft u mogelijk anders en wordt u meer of zelfs geheel door uw rede beheerst. Maar wanneer werkelijk grote spanningen optreden of zelfs het leven zijn uitsterfste grenzen dreigt te benaderen, is de kans toch groot, dat dit geloof van uw jeugd voor u weer een grote rol gaat spelen.

Dan is ook het gevaar aanwezig, dat u welke niet scherp omschreven en fijngenuanceerde invloed van uit de geest zult vertalen in de termen van uw kinderjaren. Denk niet, dat dit een zeldzaam verschijnsel is.

Het zal u bekend zijn, dat b.v. Voltaire op zijn sterfbed nog wilde biechten en de laatste sacramenten ontvangen, ofschoon hij zeker in zijn leven eerder tegen het geloof had gestreden dan dit aanvaard. Maar het is begrijpelijk:

Kort voor de dood werd hij gegrepen door de grote onzekerheid, die een mens bevangt, wanneer de normen van zijn wereld hun gelding schijnen te verliezen. Het is begrijpelijk, dat een mens dan alles doet om voor zich enige zekerheid terug te winnen.

Juist wanneer u onzeker bent, voelt u een affiniteit met alle wazige en onzekere voorstellingen en uitingen. Als je sterft en dit met gevoelens van zekerheid doet, hebt u een werkelijk mooie dood.

Men is dan afgestemd op de werkelijkheid en voelt zich verwant met alles, wat in het licht leeft. Door deze afstemming zal men ook elke entiteit, die met het licht verwant is, a.h.w. tot zich trekken.

Dergelijke mensen zijn soms gelovig. Zij menen dan bij hun sterven omringd te zijn door een stoet van mooi zingende engelen etc. Is men minder religieus ingesteld, dan ziet men vaak vrienden, bekenden, voorgegane geliefden reeds het vertrek binnenkomen, voor de naderende dood het vermogen tot communiceren met de omgeving uitsluit.

U kent waarschijnlijk zelf wel voorbeelden van mensen, die stierven en kort voor hun dood uitriepen: Daar komt die of die mij halen... of : wat is dit mooi. Dergelijke mensen aanvaarden de werkelijkheid van de geest. Hun verbondenheid met die wereld is kort voor het sterven zo groot, dat men niet alleen vormen daaruit zal aanschouwen, maar ook zonder enige remming of voorbehoud zelf die wereld kan binnentreden.

Wanneer je overigens hoort, hoe mystiek de mensen dit alles maken, wanneer zij b.v. spreken over de paden van de doden, sta je als geest soms wel eens wat verbaasd. Zelfs in de tempel van de spiegel van de wereld - die overigens nog steeds bestaat en verborgen wordt gehouden - tref je een inscriptie aan, die, vertaald, ongeveer als volgt luidt:

Hij, die de dood ziet naderen, plaatse zijn voeten op de paden der doden. En ziet, hij zal verder gaan zonder aarzeling.

Een mooie spreuk. Wij allen, of wij nu leven of dood zijn vanuit een stoffelijk standpunt, wij betreden allen steeds weer volgens deze paden der doden. Dat mag je niet

vergeten.

Voor mensen is het meestal geen opwekkend onderwerp, wanneer je het hebt over de dood. Maar vergeet niet, mens, dat je reeds wanneer je geboren wordt, begint met sterven. Wanneer je leeft in de stof, tellen de minuten van stoffelijk bestaan steeds af, het aantal hartekloppen en ademhalingen, dat je nog zult doen neemt steeds af.

Je gaat inderdaad als mens van het begin af aan reeds in de richting van deze paden van de dood en daardoor ben je verwant met al degenen, die je zijn voorgegaan. Dit geldt evenzeer wanneer je in de stof een voortbestaan na de dood wel aanneemt, of wanneer dit niet het geval is. Je bent daardoor steeds onderworpen aan geestelijke krachten en geestelijke spanningen, of je dit nu gelooft of niet.

Daarom is deze inscriptie voor mij veelzeggend: Wanneer je weet, dat de dood een deel is van je leven - wat voor een mens toch een feit is - zo moet je niet bang zijn je voeten te laten treden op de paden van de doden.

De wegen van de doden zijn wegen van werkelijkheid, want ook de geest ontwikkelt zich en verplaatst zich, zij het op een andere wijze, dan men zich op aarde voor pleegt te stellen.

De geest zoekt naar bewustwording, zij zoekt naar verinnerlijking en het beseffen van eigen innerlijke waarden evenzeer als menig mens dit doet. Wanneer u die wegen kunt aanvaarden, het bestaan van die andere wereld in de uwe kunt aannemen, zult u bemerken, dat de z.g. doden vlak bij u leven.

Want de wereld van de doden ligt niet ver van de uwe verwijderd, met strikt omschreven grenzen en een slagboom, waar de dood staat om uit te maken, wie door de poort mag gaan en wie nog in de stof mag blijven.

Wanneer je de wereld van de geest aanvaardt als een deel van de werkelijkheid, waarin je leeft, kom je tot een geheel nieuwe beleving van het bestaan.

Let wel: ik wil u zeker niet er toe brengen, uzelf elke dag mistroostig voor te houden, dat u reeds dood bent. U kunt natuurlijk wel steeds met een schedel in de hand gaan lopen om u de dood vooral steeds voor ogen te stellen, maar dat haalt geestelijk niet veel uit, terwijl de kans groot is, dat u in uw eigen wereld in een inrichting terecht komt, of op zijn best een bekende stadsfiguur wordt.

In je leven dien je te beseffen, dat de verwantschap van je wereld met alles, wat men dood noemt, heel wat grote is, dan men wel waar zou willen hebben. Wanneer je gaat begrijpen, dat de z.g. dood niets anders is dan een functie van het leven, kun je de verbondenheid met andere werelden volgens mij ook innerlijk beter aan.

Voor vele mensen kan dit een punt van overwegend belang zijn. Wanneer je leeft op de wereld, wil je niet zo heel graag afscheid nemen. Je wilt liever oneindig op de stoffelijke wereld voortleven, met alle ongenoegens en alle pijntjes, zorgen en tegenslagen, dan eindigen. Daarom dien je te beseffen: niets komt werkelijk ten einde. Ik ga steeds verder, zelfs wanneer de dood schijnbaar aan iets een einde kan stellen.

Wanneer je leert, dat de wereld, die na de dood ligt, steeds rond je is, aanvaard je gemakkelijker de boodschappen, de verwantschap met de werelden van de geest.

Wanneer je in jezelf zoekt en streeft naar waarheid, zo is datgene, wat voor jou op het ogenblik de waarheid lijkt te zijn, a.h.w. een enorme magneet, die een deel van die andere wereld naar je toetrekt, zodat de invloeden van die wereld je kunnen doorstromen en je er zelfs mee van mening kunt wisselen. Wanneer je er maar voor open wilt staan.

Er zijn mensen, die menen, dat dit voor hen niet nodig is. Laat ons het dan anders bezien. Je bent ziek - dat komt nogal eens voor. Je wilt beter worden, er is een dokter bij, maar die kan ook niet alles.

Er is dus een enorme behoefte, om te genezen. Je kunt je natuurlijk voor de werelden van de geest ook dan afsluiten en menen, dat je daarmee niets te maken hebt. Maar genezing is een kwestie van harmonie: die harmonie moet je in jezelf erkennen. Zoek dus harmonie.

Op het ogenblik, dat je begeren zo is uitgedrukt, bestaat er een verwantschap met onze wereld. Dan voeren de paden van de geneeskundigen uit onze wereld a.h.w. naar U toe. Zij komen bij u en werken voor u.

Sommige mensen bezien de zaak wel wat heel eenvoudig. Ik heb een geval meegemaakt, waarbij iemand, die gevoelig was voor de waarden van onze wereld, een ander vertelde: Ik zie twee dokters uit de geestelijke wereld, die nu bezig zijn je te opereren.

Maar de patiënt was nogal nuchter en informeerde, hoe zij dit dan wel deden. Gebruiken zijn dan instrumenten? Waarop de ander moest toegeven, dat hij dit niet wist. De volgende vraag luidde: Hoe weet je dan, dat zij mij opereerden? Toen moest de ziener toegeven, dat hij ook dit eigenlijk niet wist, maar dat hij meende, zo iets vernomen te hebben. Waarmede zijn mooie geruststellende verklaring wel wat in het water viel.

Maar een ding blijft zeker: de krachten uit onze wereld, die kunnen en willen genezen, worden tot u aangetrokken door uw wil tot genezing.

Het wonderlijke van de paden van de doden, van de wegen, die bestaan voor degenen, die op onze wereld leven, is wel, dat zij geen begrip van afstand omvatten.

Er bestaat een proces, dat men genezing op afstand of ook wel geestelijke genezing op afstand noemt. Een mens stelt zich het ongeveer als volgt voor: Hier zit een mens ijverig te genezen. Hij maakt magische gebaren, zendt zijn licht en zijn gedachten aan een ander. Daarvoor staat er dan een goede geest klaar, die de boodschap wel even zal overbrengen.

Realiseer u nu eens het volgende: Wanneer een mens sterk denkt aan een medemens, die voorstelling dus ook duidelijk voor zich heeft staan, terwijl gelijktijdig sprake is van een innerlijke kracht, een emotie, een geestelijke behoefte, zo is de plaats, waarop genezer en patiënt zich bevinden, geestelijk gezien één.

Wat dit betreft, kun je wonderlijke dingen meemaken. Zo maakten wij het enige tijd geleden mee, dat iemand in Canada zat te mediteren voor iemand, die in Australië woonde. Het gevoel van die enorme afstand werd maar heel moeilijk overwonnen. Maar op een gegeven ogenblik had de persoon in kwestie de voorstelling: Nu ben ik bij mijn patiënt, nu wil ik genezen, maar hoe moet ik het doen?

Nu was de persoon in kwestie erg gevoelig. Mogelijk is dit de verklaring, voor hetgeen zij toen zag: Zij zag n.l. een boogje van licht van zichzelf naar de ander toegaan en sprak: Ha, nu is de kracht eindelijk overgesprongen.

Hoe het in werkelijkheid verliep? In de persoon met de behoefte om te genezen was sprake van emotionaliteit. Deze ging gepaard met iets, wat wij wel hogere gevoelens noemen. Bij de ander was eveneens een emotionele behoefte tot genezing aanwezig.

Doordat de persoon, die wilde genezen, zich zijn patiënt zo plastisch voorstelde, werden deze beide plaatsen in de wereld voor ons begrip naar elkaar toegebracht. Zij lagen voor de geest a.h.w. nog maar een enkele schrede uiteen. Toen waren er entiteiten, die de behoefte in de beide mensen erkenden en daarop reageerden.

Hun reactie was in feite zo iets als bij u een op de hoofden van twee kinderen een hand leggen en zeggen: wees nu maar zoet, alles is in orde. Dat was datgene, wat de genezer op aarde als een boogje licht meende te zien.

Ik vertel u dit allen maar om u duidelijk te maken, hoe wonderlijk die z.g. paden van de doden in wezen wel zijn. Zeker, de mensen menen, dat je deze wegen eerst kunt betreden, wanneer je dood bent. In feite kan een mens deze zelfde krachten en mogelijkheden gebruiken, maar zal hij zich daarvan niet zo sterk bewust kunnen worden.

Overigens: men noemt ons doden, maar wij zijn geneigd om te stellen: Wanneer je dood bent, begin je eerst werkelijk te leven. Wat wij van de mensen hebben afgekeken, die elkaar wilden aanmoedigen door te beweren, dat het leven pas begint, wanneer je 40 bent. Maar vanuit ons standpunt kun je die slagzin beter vergeten, want wat werkelijk leven betekent, weet je pas, wanneer je dood bent. Dat is onze werkelijkheid.

De gehele situatie blijkt voor ons allen overigens voor het merendeel bepaald door dat deel van het wezen, dat wij toch wel de ziel van de mens kunnen noemen. Het is deze kracht, die onze werelden ten opzichte van elkaar schijnt te kunnen verschuiven, of dit een kinderspel is.

Het is deze kracht, die uit ongetelde miljoenen van entiteiten precies die ene of die enkele kan aantrekken, die harmonisch zijn en duidelijk maken: hier is een mogelijkheid tot contact, ik ben hier.

Voor een geest is het dan ook nog niet een kwestie van dan eerst moeizaam naar beneden gaan om eens te zien, wat er daar aan de hand is. Het is geen wekker die afloopt om je aan het werk te doen gaan. Als geest ben je er eenvoudig op zo een ogenblik.

De innerlijke gesteldheid, die daarbij in een mens optreedt, is door ons ook wel een bestudeerd, zoals u kunt begrijpen. Er zijn dan enkele punten, die wij bewezen kunnen achten. Dezen formuleer ik:

1. Op het ogenblik, dat de mens diep in zichzelf het hoogste, dat hij erkent, aanspreekt, is hij in verbinding met alle werelden en zal door zijn eigen harmonie bepalen, welk deel van die werelden voor hem actief kan zijn.

2. Wanneer in de mens een emotie bestaat, die gepaard gaat met begrip van het hoogste, zo zal dit zijn innerlijk wezen beroeren en activeren. Naarmate zij uiterlijke beelden van

dit hoogste minder omschreven zijn, zal hij juister de harmonien, die voor hem in de geest ontstaan, hierdoor kunnen zien, beleven en ervaren. Naarmate hij minder voorstellingen heeft omtrent de wijze, waarop een kracht zich zou moeten manifesteren en dus alleen vanuit zich er op uit is een kracht te manifesteren, zal hij uit het geheel ook meer krachten kunnen manifesteren.

3. Alle innerlijke waarden van een mens zijn voor hem tevens banden met entiteiten, die leven in verschillende sferen of stadia van bewustzijn na de dood.

De paden, die voor een mens bestaan in de sferen en die hij, b.v. tijdens een uittreding, dan ook kan gaan, worden bepaald door zijn innerlijke gesteldheid. Daarom zal hij altijd datgene ontmoeten, wat hij wezenlijk van node heeft en zal elk geestelijk contact, beseft of nietbeseft op aarde, een voortdurende aanvulling betekenen van al, wat de mens in zijn diepste innerlijk kent en behoeft.

Dat zij dan drie punten die bewezen zijn en volgens mij eenvoudig genoeg blijken te zijn. Op deze wijze krijgt u tenminste enig inzicht in de werking van bepaalde geestelijke waarden.

Nu is het voor de geest natuurlijk zonder meer mogelijk van soortgelijke affiniteiten gebruik te maken. De geest kan dezen eveneens hanteren door in zich een voorstelling op de bouwen van een mens, een voorwerp, een plaats, een toestand in de menselijke wereld.

Is deze voorstelling volledig genoeg, terwijl in de geest een werkelijke behoefte is op die plaats etc. actief te zijn, zo blijkt hij opeens zich op die plaats, in die toestand enz. te manifesteren en daar zijn gedachtenactiviteit te moeten volvoeren.

Wat ons op een eigenaardig punt brengt: Wanneer ik in de geest een voorstelling lang genoeg en intens genoeg heb gekoesterd en op een ogenblik een voldoende affiniteit met de stof bereikt, zo betekent dit voor mij niet alleen een contact met de stof, maar op dat ogenblik ben ik ook geen meester meer van mijn eigen acties en reacties. Ik zal eerst alles, wat in mij tot die affiniteit heeft gevoerd, waar moeten maken, voor ik verder kan gaan.

Naar ik meen is dit ook de verklaring voor het feit, dat bepaalde entiteiten zich op aarde steeds weer blijven manifesteren om zo een stoffelijk doel te bereiken. De tibetanen kennen een gezegde: De geest keert voortdurend terug tot datgene, wat hij als deel van zijn hart op aarde heeft achtergelaten.

Waarmede zij zeker niet alleen lievelingen bedoelden, maar ook geld aanzien, geliefde voorwerpen, verplichtingen enz. Wij hebben ook deze dingen nagegaan - een van de redenen voor de keuze van dit onderwerp en deze titel.

Wat bleek: er zijn mensen, die overgaan, maar zich toch nog zorgen blijven maken over iets op aarde, b.v. een onbetaalde rekening. Er zijn gevallen bekend van entiteiten, die zich zelfs honderden jaren steeds weer bleven manifesteren op plaatsen, die voor hem met deze schuld verbonden zijn - een kamer of een huis b.v. Zij werden door de mensen, die daarvoor gevoelig zijn, dan ook voortdurend daar waargenomen.

tot namens hen de betaling van de schuld plaats vond.

Dit lijkt een spookverhaal. Maar nu denken de mensen, dat er hier sprake is van een arme verdorven ziel, zodat zij de rekening voor zo iemand betalen, opdat zij ziel eindelijk rust zal kennen.

Dat is alleen waar, wanneer de zaak wordt afgedaan op een wijze, die voor die geest merkbaar is. Waarbij het gemeenlijk niet belangrijk is, dat de schuld wordt betaald, maar dat er een soort verzoening plaats vindt zodat de rekening door niemand hoe dan ook als bestaand zal worden beschouwd. De geest trekt zich dan niet terug, maar gaat eenvoudig haar andere bezigheden na.

Stel dus, dat degene, aan wie de schuld toekomt, stelt, dat hij deze niet meer wenst te ontvangen en wel zo, dat de geest dit kan konstateren. Vanaf dit ogenblik is de geest in kwestie van zijn dwangbeeld verlost.

Die geest kan zich nog steeds manifesteren, maar niet meer in verband met die rekening. Deze zaak is opgelost en beroert het innerlijk van die geest niet meer, zodat het contact met plaatsen, welke alleen in verband met die schuld werden beseft, is verbroken.

U zult hieruit begrijpen, dat spookverschijnselen niet behoeven te betekenen, dat de spokende geest ergens een arme ziel is, die in het duister leeft, maar dat het evengoed iemand kan zijn, die wel een riante villa in zomerland bewoont, maar door een bepaalde zorg toch nog steeds weer even naar de stofwereld terugkeert.

Dan is er nog iets. In Boeatan zegt men over de paden van de doden: Waar de doden voorbij gaan, horen wij het tikken... Het klinkt erg mooi en de mensen daar schijnen te denken, dat wij beleefd genoeg zijn om, wanneer wij in de mensenlijke wereld een deur moeten passeren, daarop even te kloppen. Waarbij zij geheel over het hoofd zien, dat die deur voor ons niet eens bestaat.

Wanneer u nu in uw huis eens iets hoort kloppen, moet u dan ook niet onmiddellijk denken: Hier is een geest, of: hier gaat een geest voorbij. In 9 van de 10 gevallen is het geluid, dat u hoort een kwestie van werkend materiaal of mogelijk zelfs van houtworm.

Ik raad u dan ook aan u niet op te winden, maar wel even te kijken, of u ergens bij uw meubels wat houtstof ziet liggen. Dan kunt u schade voorkomen, zeker wanneer uw meubelen antiek omvatten. Zeg niet, dat dit zeker en zonder meer de geest is geweest.

Toch kan de geest onder omstandigheden wel een rol spelen bij het tot stand komen van kloppende geluiden, zelfs zonder dat zij dit wil.

Een geest is in wezen een vorm van energie. Ook de zomerland-geest en zelfs degene, die in het halfduister leeft. Een geest is nu eenmaal een vorm van energie, gebonden in een persoonlijkheid.

Vanuit menselijk standpunt werkt deze energie meestal op een moleculair niveau op de materie in. D.w.z. dat de kracht van de geest in bepaalde opzichten vergelijkbaar is met de spanningen, die bij de onderlinge binding tussen moleculen op kunnen treden.

Stel nu dat ik een tafel heb van hout of metaal, dus

van een homogeen materiaal. Nu komt er een geest, die op de een of andere wijze een affiniteit met die plaats gevoelt en dus aanwezig is. Hij wil zich niet uiten. Zijn aanwezigheid de kracht, die hij is, wordt dan ook niet bemerkt door de mensen, maar werkt wel in op de kleinste delen.

Dan kan het materiaal proberen zich aan deze nieuwe spanning aan te passen en het resultaat is vaak een reeks van knappende en krakende geluiden, die echter geen vaste regelmaat vertonen.

Dit laatste is weer belangrijk. Er zijn wel geesten, die ook door kloppen proberen aandacht te trekken of mededelingen te doen, maar in dergelijke gevallen zal er altijd sprake zijn van een vaste regelmaat.

Daarom is de opmerking, dat je, waar een geest voorbijgaat, je het kan horen kloppen, niet zo onjuist als het lijkt. De mogelijkheid bestaat en de energie van een geest werkt vaak in op de materie, omdat er een verwantschap is tussen de eigen energie van de geest en vormen van energie, die in de stof een rol spelen.

Dat deze verwantschap in wezen op het terrein ligt van zeer hoogfrequente trillingen plus zeer kleine massavelden of zeer kleine besloten energievelden, lijkt mij iets van later zorg te zijn. Wanneer u daarvoor belangstelling hebt, kunt u daarover als geest altijd nog lang genoeg nadenken. De hoofdzaak is, dat u begrijpt, dat een geest reeds bepaalde voor u waarneembare verschijnselen kan veroorzaken zonder dit te willen, alleen dank zij haar aanwezigheid.

Ook dit is van groot belang, omdat je dan t.m. begrijpt, dat de aanwezigheid van een geest niet zonder meer behoeft te betekenen, dat zij met u een persoonlijk contact zoekt. Het contact tussen u en een geest wordt bepaald door hetgeen u gemeenschappelijk bezit, de juiste instelling, de juiste uitstraling.

Wanneer ik bij wijze van spreken even de oversluiering, die ik gebruik als afscherming van 't medium, zo ga instellen, kan ik dit alleen doen op een paar personen, die in hun denken en hun emotionele instelling op het ogenblik met mij harmonisch zijn.

Een helderziende zou dan waarschijnlijk zeggen, dat er van het medium verschillende stralen uitgaan; dit is een vertaling van de werkelijkheid, want de helderziende kan het denkbeeld, dat er tussen medium en anderen afstand ligt, niet terzijde stellen.

Voor mij is dit een andere werkelijkheid. Ook ik kan de onverdracht van kracht wel konstateren, maar voor mij zijn wij op het ogenblik dat dit gebeurt, zo dicht bij elkaar, dat wij a.h.w. onze krachten vermengen. Daar u in afstand denkt, hebt u, om dit te kunnen beseffen of waarnemen, echter een begrip van overbrugging nodig.

Voor ik mijn betoog beëindig, wil ik nog over enkele andere vreemde zaken spreken, n.l. over de verschijnselen, die u waarneemt.

Wij waren bijeen op een steravond. Nu is dit een bijeenkomst waarop altijd vele entiteiten aanwezig zijn, terwijl er sprake is van 'n grote homogeniteit van kracht.

Er wordt daarnaast natuurlijk gewerkt o.m. met een instralen van tekens en bepaalde zegeningen. Nu waren er vele

mensen, die een soort tafelkleed van wilt licht of vuur zagen, wat volgens hen over de tafel zich uitbreidde. Wat men erg mooi vond.

Wat hebben zij echter in feite beleefd? Zij ervoeren een zodanige verwevenheid, verbondenheid, met de entiteiten, die aanwezig waren, dat zij deel waren van de werkende energie; dit kun je als mens echter, terwijl je naar die tafel zit te staren, in wezen niet beseffen, want anders zou je rede wegvallen.

Daarom zetten zij de beleving van een deel-zijn aan een licht in een waarneming van een deken van licht om - een verschijnsel, dat er dus niet feitelijk was - en zagen zo toch iets van de kracht, die op dat ogenblik zowel deel was van henzelf als van ons.

De verbondenheid wordt in dergelijke gevallen bijna altijd als licht uitgedrukt. Wat mij nog een ander voorval te binnen brengt.

Een zeer gewaardeerde collega van mij werd aange-trokken tot een seance, naar ik meen zelfs ergens hier in de buurt. Hierbij was een persoon aanwezig, die sterk geïnteresseerd was in bepaalde figuren uit de klassieke muziek.

De stemming was goed, mijn collega nam het medium over en begon te spreken. Hierdoor ontstond een steeds grotere affiniteit tussen de spreker en een persoon, die geen ervaring had van seanceren, maar wel een innerlijke gebondenheid met de spreker ontwikkelde.

Het resultaat was, dat de spreker door deze persoon gezien werd. Normaal was de persoon niet helderziende, maar door deze affiniteit werd het beeld, dat de spreker van zichzelf had, uitgedrukt in het bewustzijn van de ander. Waarna deze mens bijna flauw viel, want dat was zo iets onverwachts en wonderbaarlijks, daar kon zij gewoon niet tegen.

Voor ons is het iets wonderlijks, dat mensen zo in de war kunnen geraken, wanneer zij iets, wat in hun innerlijk bestaat, ontmoeten in een ander en daardoor begrijpen, wat er aan de hand is.

Er is nog een leuk verhaal, dat ik u hier wil vertellen: In Californië werkte de orde door een vrouwelijk medium. Een collega van mij, die een van de eerste vrouwelijke journalisten was en bovendien een zeer slanke, maar indrukwekkende persoonlijkheid was geweest, sprak dus door iemand, die men eerder als een zeer uitgebreide persoon kan omschrijven.

Er ontstond een zo grote eenheid tussen spreekster en de bijna 30 toehoorders, dat meerderen onder hen niet meer het medium zagen, maar de in voorstelling van onze journaliste.

Later merkten meerdere dames tot het medium op: Kind, wat was je toch slank en knap toen deze laatste persoonlijkheid door je sprak. Waarop het medium, waarschijnlijk ook niet geheel begrijpende, wat er aan de hand was geweest, ons boodschappen begon toe te zenden, of wij a.u.b. voor een vermageringskuur voor haar wilden zorgen - iets wat gezien haar gemiddelde opname van calorieën e.d. praktisch onmogelijk was.

Ik geef u deze voorbeelden bijna anecdotisch om u duidelijk te maken, hoe de verbondenheid zich kan uiten en hoe zij soms door mensen ervaren wordt. De paden der doden zijn de wegen, die mensen en entiteiten bouwen door de harmonische aspecten, die zij t.a.v. elkaar bezitten.

Het zijn deze harmonieën, waardoor zelfs een integratie van stof en geest mogelijk is. Waar geen harmonie, zelfs geen beginnende harmonie aanwezig is, is het niet mogelijk contact te maken.

Een hoge geest kan zich uiten door een medium, dat veel lager staat. Maar wanneer de uiting ook maar enigszins harmonisch moeten verlopen, zo betekent dit, dat in het innerlijk van dit medium de juiste eigenschappen toch wel aanwezig moeten zijn, dezelfde dus, die ook in de entiteit aanwezig zijn.

Wanneer je dit gaat beseffen, denk je niet meer aan de paden der doden als een eenvoudig bijgeloof, of een naam voor een wonderlijke reeks van verschijnselen. Dan denk je ook niet meer aan wegen, die door badkamers zouden kunnen lopen e.d., maar zul je beseffen, dat het hier voor jou gaat om de wegen, die je zelf bouwt: wegen die je zelf tot stand brengt naar de geestelijke wereld, die je omringt.

Vaak zullen dit harmonische wegen zijn, maar vaak ook betreft het hier vanuit menselijk standpunt gezien disharmonische wegen. Want wanneer u in drift, moordlust en strijd ontbrandt en u daaraan voor een ogenblik innerlijk en uiterlijk overgeeft, dan scheidt u in wezen een harmonie met sferen, die wel tot de minder bewuste gerekend kunnen worden; sferen waarin dergelijk zaken voor alles aanwezig plegen te zijn.

Al wat u doet met geheel uw wezen, al wat u innerlijk werkelijk beleeft, trekt harmonische krachten aan. Het is deze aantrekkingskracht, die een deel van de wegen der doden bepaalt, maar wel degelijk ook een groot deel van de wegen der levenden.

Veel van hetgeen u ontvangt uit de geest en bijna alles, wat door de geest geïnstigeerd wordt, ook zonder dat het juist of goed is, hebt u mede te danken aan bruggen, die uzelf naar de geest gebouwd hebt.

Veel van de krachten, die u vanuit de geest krijgt, kunt u alleen ontvangen, omdat u innerlijk harmonisch bent met de geest. Dat is hetgeen ik u vandaag duidelijk wil maken. De titel klinkt mooi, het onderwerp is mogelijk minder exotisch, dan u op grond van die titel meende te mogen verwachten.

Maar het lijkt mij voor u allen, een belangrijk onderwerp. U trekt die entiteiten tot u, die passen bij uw eigen instelling. Entiteiten, die passen bij uw instelling zullen daardoor ook u, uw belevingen en gedragingen, beïnvloeden. Er ontstaat steeds weer een verbondenheid, een relatie.

Afstand in ruimtelijke zin zowel als verschillen in bewustwording maken hierbij weinig uit, mits er maar enige harmonie is. Dat zijn de paden, langs welke de geest tot de mens kan gaan, de wegen langs welke de mens kan gaan, wanneer hij indringt in de werelden van de geest, terwijl zijn lichaam rust op aarde. Dat zijn de werkelijkheden, waarmee wij allen te maken hebben. Daarom hoop ik met dit onderwerp altans enkelen onder U een dienst te hebben bewezen. Indien er iets onduidelijk was of aanvulling behoeft, kunt u dit nu kenbaar maken.

x De konklusie is dan, dat wij voortdurend door een aantal geesten omringd kunnen zijn, die invloed op onze activiteit hebben.

- De mens wisselt zijn instelling nogal eens. Vanuit ons standpunt bent u er even en dan bent u er opeens al niet meer. Wanneer het contact dus, niet heel intens is, zegt het ons veelal weinig.

Het omgekeerde zal volgens mij voor u gelden. U bent steeds weer omringd door geesten, dat is wel zeker. De wereld van de geest ligt uiteindelijk ook rond u, zij is niet ver weg. Sferen lopen recht door de menselijke werelden heen, of wij nu spreken over de hoogste of de laagste sferen.

De vraag is, op welk ogenblik er tussen ons een dermate grote affiniteit zal ontstaan, dat onze werelden in een bepaalde persoon voor langere tijd raken, zodat een uitwisseling van belangrijker krachten en gegevens mogelijk wordt.

Zie je elkaar dan veraf, dichtbij, kijk je door elkaar heen?

Er is eigenlijk geen topografie te geven. Stel het echter zo: wanneer een mens zich bewust wordt van een geest, ziet hij deze altijd verhoudingsgewijs dichtbij. Bij de interpretatie wordt een mens meestal geleid door zijn eigen opvattingen, zodat de afstand, waarop hij de geest ziet, veelal overeenstemt met wat hij als zijn persoonlijke sfeer beschouwt. Dit kan lopen van rond 50 cm. tot zelfs enkele meters. Wanneer je een geest ziet, zal dit dus gemeenlijk de afstand zijn, die je tussen jezelf en de waarneming pleegt te leggen. Dit geldt, wanneer je een geest ziet, die met jou in harmonie is.

Meestal ziet een mens ons niet, hij kijkt dus door ons heen. Vanuit ons standpunt geldt echter: Wanneer ik werk door een bepaalde persoon, deze kracht geef of inspireer, ben ik op precies dezelfde plaats als die mens. Wij zijn a.h.w. vervlochten en vormen vanuit het geestelijk standpunt tijdelijk een geheel.

Alles, wat in de mens voor mij harmonisch is, dringt dan ook tot mij door. Dit kan zover gaan, dat je b.v. iemand probeert te genezen en dan als geest tijdelijk de bloedstroom en de zenuwstromen van de mens gevoelt, dat je de organen voelt werken.

Het gevoel is dan wel niet menselijk, maar doet meer denken aan iets mechanisch. Vergelijkend: het voelt aan als een stukje werkend mechanisch speelgoed, dat je in je handen hebt. Dan voel je immers ook de trillingen en kun je de raadjes zien wentelen.

Is het vanuit het menselijk standpunt dan niet wenselijk om zich te trainen op de juiste instelling en zo het juiste contact te krijgen?

Vanuit het gemiddelde menselijke standpunt is dit niet zo heel erg begeerlijk, omdat het allerhande onbekende invloeden in je menselijke wereld injecteert en daarmee een groot deel van de z.g. menselijke verworvenheden en zekerheden schijnt aan te tasten.

De mens die echter in staat is met dergelijke krachten en harmonieën te werken, dient zich echter wel van de toestand bewust te zijn en zal zich moeten gaan richten op de voor hem juiste harmonieën. Dit is een van de redenen, waarom het onderwerp werd aangesneden.

Men kan als mens dan ongeveer reageren: Ik had deze instelling en verkeerde in die emotionele toestand, toen deze geestelijke inwerking optrad. Ik zal dus proberen nogmaals hetzelfde te denken en te voelen, de zelfde stemming te bereiken, opdat mogelijk ook de geestelijke waarde zich weer kan manifesteren. Zo selecteert men voor zich de gunstige instellingen en kan men een meer bewust contact met de geest bereiken. Dat lijkt mij voor de mens de meest juiste vorm van training te zijn.

Het gaat volgens mij om het terugvinden van eens bestaande kontakten. Dan immers kan een oriëntatie ontstaan t.a.v. onze wereld en een zodanig grote reeks van affiniteiten, die bewust bepaald kunnen worden, dat men hier doelgericht een samenwerking tot stand kunt brengen tussen krachten in onze wereld en uw wereld. Dit acht ik inderdaad dan zeer belangrijk.

x Heeft fysieke vermoeidheid e.d. invloed hierop?

- Het heeft invloed op uzelf. Er zijn mensen, die lichamelijk ziek zijn en daardoor - gezien hun instelling - worden teruggehouden van kontakten met hogere en betere krachten. Men zegt voor zich : dit heb ik niet, dat kan ik niet en daarmee is een voldoende affiniteit onmogelijk geworden.

Maar wij zien ook wel gevallen van mensen, die op sterven na dood zouden moeten zijn en die zich toch positief bewust zijn van geestelijke krachten, maar daarop ook inhaken, ongewoon snel genezen en veel energie blijken te hebben. Zij zullen in de situatie dan echter altijd een levensmoed en een blijmoedigheid tonen, waarover anderen verbaasd zullen staan.

Meer dan de fysieke toestand blijkt hier dus de eigen instelling bepalend te werken. Op het ogenblik, dat u zich overgeeft aan een gevoel van machteloosheid zult u nooit meer krachten uit de geest kunnen putten.

Bent u moe en denkt u, dat het niet zal gaan, dan gaat het inderdaad niet. Bent u moe, maar beschouwt u deze moeheid eerder als een extra mogelijkheid uw innerlijke krachten aan het werk te zetten, dan zult u tot uw verbazing bemerken, dat u niet alleen vele geestelijke kontakten kunt bereiken, maar dat tevens uw moeheid verdwijnt als sneeuw voor de zon. Er is dan dus niet alleen sprake van een mogelijkheid tot harmonie met de geest, maar daarnaast van een zeer snelle lichamelijke recuperatie.

Dat waren dan de gewenste inlichtingen en uit de vragen blijkt mij wel, dat ik punten heb aangesneden, die voor sommigen onder u toch wel belangrijk zijn. Beste vrienden, alles wat wij hier vertellen omvat geen leer, waarmee je je absoluut bezig moet houden. Maar het is wel steeds weer een poging u bewust te maken van zaken die in uw wereld, in uzelf, of ook wel in onze wereld bestaan.

Alles wat gezegd wordt, heeft wel degelijk een nuttigheidsfactor. Ik hoop, dat zij in dit onderwerp voor u zo vanzelfsprekend is, dat u er toe zult komen, wat meer bewust contact te houden met geestelijke krachten, die onbewust toch reeds een rol in uw leven hadden.

Mag ik U danken voor uw aandacht? Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Ik moet vanavond esoterisch zijn, wat mij niet bepaald ligt. Maar mogelijk kan ik u leren tot 10 te tellen. Want alle getallen hebben wat te zeggen. Dus tellen wij even: 1 = de kracht waaruit alles leeft, de kracht, die het al omgeeft, kortom: dit is het leven, waarvan ook wij deel zijn.

2 = de waarden, waarin wij erkennen. In eenheid kunnen wij niet beseffen. Daarom delen wij alles in goed en kwaad, waarbij alleen werkelijk belangrijk is de plaats, waarop je als beschouwer staat.

Wat mooi is om eens over na te denken: een polarisatie, die nooit geheel door gezet kan worden a.h.w., omdat de eenheid de werkelijkheid blijft.

3 zijn de facetten van de werkelijkheid, waarin men zichzelf erkent: de kracht van leven, de geest, de ziel, te samen echter de werkelijkheid, die als mens men vreest.

De mens is steeds weer bang voor de werkelijkheid, maar de kracht van de geest maakt het hem mogelijk deze werkelijkheid toch deel na deel in zichzelf te integreren. Daardoor kan hij uiteindelijk dan toch weer de eenheid aanvaarden, waaruit hij is voortgekomen.

4 is het getal van de elementen, de windrichtingen. Het is een beeld van de verplichtingen, die wij menen te kennen, vooral wanneer wij menen god te dienen.

Want wij moeten erkennen, wat het zuivere leven is, maar moeten dit leven ook alle rechten doen toekomen, die het heeft ook op ons. Wij moeten erkennen, dat geestelijk streven belangrijk is, maar tevens de geest kenbaar maken in ons huidig leven.

Voor de meeste mensen is het niet zo moeilijk de eenheid theoretisch te erkennen, maar het valt hen buitengewoon zwaar er ook zelf iets aan te doen, er iets van te beleven. Vandaar dat men wel eens beweert, dat 4 een moeilijk getal is.

Men zegt ook wel eens: de vier is het getal van een dier. Maar weet u waarom? Omdat een dier maar een beperkt bewustzijn heeft en in zijn leven daardoor veel duidelijker de kracht kenbaar maakt, waaruit het is voortgekomen.

Een mens denkt, dat hij dit ook vaak doet, maar dat wijst in de meeste gevallen meer in de richting van de menselijke dromen dan van de menselijke werkelijkheid.

5 zijn de krachten, die het al beschermen. Het is het getal van het pentagram. De krachten van licht, van binnenuit, bepalen de kring van het werkelijke leven en beschermen de mens tegen duisternis, waarin hij zichzelf niet meer kan zijn en geen inhoud meer kan geven in zich aan werkelijkheid.

Bij de orde hanteren wij dan ook de vijfpuntige ster. Het betreurenswaardige hierbij is echter, dat in de wereld een soortgelijke ster maar al te vaak wordt gebruikt om te laten zien, dat men naar buiten wat wil zijn.

Kijk maar eens op Amerikaanse tanks, daar vindt u deze ster ook. Of bij de russen: eveneens een ster. Tussen beiden is officieel een verschil van kleur. Maar als je kleurenblind bent en alleen naar de vorm kijkt, zie je geen verschillen meer.

In deze gevallen is het echter een symbool naar buiten toe. Wij moeten begrijpen, dat het pentagram iets is, waar wij zelf a.h.w. in staan. Wij bepalen zo de cirkel van het voor ons aanvaardbaar goddelijke. Door dit te doen sluiten wij al wat voor ons nog duister en onaanvaardbaar is uit. Zo bevrijden wij ons van de strijd met tegenstellingen, leren wij in onszelf meer één worden. Daarom is voor mij het getal vijf vooral het symbool van een mens, die geestelijk groeit en het licht in zich weet te behouden.

6 is het getal van de mens. Want de mens kent 6 wegen tot erkennen: 5 zintuigen plus de weg van de geest; 6 is ook het getal van de werken van de mens, daar hij werkt in de materie, inhoud geeft aan zijn werken door zijn gedachten; 6 is ook het getal van de dierlijke mens, want zijn angsten, zijn begeerten, zijn noden en verwervingen, zijn gedragingen en daadloosheden spelen te samen een grote rol, in hetgeen hij voortbrengt.

Maar 7 is het getal van de heersers der geboorte: 7 is het aantal van de stralen, 7 is het getal van de invloeden in de stoffelijke werkelijkheid. De mens, die in zich de krachten erkent, waaruit hij leeft en de straal leert kennen, waartoe hij behoort, de inhoud beseft, die hij door het leven krijgt, zal uiteindelijk in zichzelf gestalte leren geven aan een begrip, dat hij God noemt.

8 is het getal van de oneindigheid. In 8 vinden wij de wereld van de stof en de wereld van de geest, onverbrekkelijk met elkaar verbonden, overgaande in elkaar. Zo wordt het mogelijk dat de geest gediend wordt door de stof en gelijktijdig de stof door de geest.

Door de tweeëenheid van deze beide werelden wordt voor de mens de werkelijkheid, de eenheid van het bestaan, steeds meer kenbaar.

Het getal negen is het getal, dat duidelijk maakt, dat het geheel van de schepping in 3 x 3 waarden geopenbaard is. Men zou kunnen spreken over de drieëenheden van zielekracht, van geestelijk besef en stoffelijk bestaan.

Daar deze waarden in het ik kunnen samensmelten, betekent dit getal tevens een beeld van God, dat je niet alleen in jezelf erkent, maar ook een kracht, waarmede je kunt spreken.

Ten laatste het getal 10, dat duidelijk maakt, dat het ik zichzelf beseft, maar tevens zijn verbondenheid met de oneindigheid.

De een is de mens, de nul, de oneindigheid, Komen deze beiden samen tot eenheid, dan is God in de mens, de mens in God en wordt de grens van de nieuwe schepping betreden: de wereld van de mens, die vanuit zichzelf en eigen vermogen de gedachten van de schepper door zich reproduceert.

Zo, dat weet u dan alweer. Als je cijfers zo beziet, kun je er nog aardig mee mediteren. Maar wat denkt u, kunt U nu tot 10 tellen?

U wilt er liever eerst nog eens even over denken? Dat kan ik mij best voorstellen. Je kunt op deze wijze trouwens nog heel wat verdergaan ook. Maar daarvan onthoud ik mij liever, anders zitten de toehoorders dadelijk allen te tellen 21 - 22. rep.

Maar denk nu niet, dat dit een noodzakelijk iets is, wanneer u wat wilt bereiken. Er zijn heel veel mooie denkebeelden in het al en wanneer je die enigszins wilt ordenen, kun je je overal aan vastklampen. Neem b.v. het a.b.c. eens door. Ik doe het niet, maar de mogelijkheid is er.

Wat ik wil zeggen, is alleen maar: alles wat er op aarde is of in het menselijke denken bestaat, kun je gebruiken om van daaruit voor jezelf de oneindigheid te benaderen. Dat is juist het leuke.

Alleen benaderen de meeste mensen bij voorkeur de oneindigheid, zolang het bij de theorie blijft. Zodra het een te leven werkelijkheid dreigt te worden, zie je gemeenlijk alleen nog maar de stofwolken van mensen, die met grote snelheid naar hun stoffelijke geborgenheden terug vlieden.

Vergeef mij de opmerking. U bent natuurlijk anders. Alleen: esoterie is natuurlijk wel het bereiken van een innerlijke waarheid. Maar als je die waarheid dan bereikt, gaat er toch ook van binnen een lichtje branden. Tot je ontsteltenis blijkt dan, dat dit innerlijk, dat volgens jou al een rijk gestoffeerd kasteel was, alleen maar een gammele hut is, volgestopt met rommel. Waarop de meeste mensen dan weer reageren: geef mij mijn beeld van dat kasteel maar, dan mag jij het licht wel behouden. Want zo gaat het steeds weer.

Aan de andere kant zou men toch ook redeneren: nu ik eenmaal wat innerlijk licht heb, zou ik de zaak een beetje op kunnen gaan knappen en wat oude rommel weggooiden. Dat is nu het wonderlijke, wanneer een mens werkelijk bewust wordt.

Hij gaat veel gemakkelijker leven. Een mens, die de innerlijke werkelijkheid begrijpt, werkt niet meer zo hard om een uiterlijke façade in stand te houden, Hij gaat uit van zijn prestatie-mogelijkheid, niet meer van hetgene, wat hij anderen daaromtrent wil laten geloven.

Geloven op zich is trouwens ook moeilijk. Want de meeste mensen willen alleen geloven, wat zij hopen, dat waar zou kunnen zijn en waarvan zij aannemen, dat anderen het niet zonder meer zullen verwerpen - wat meteen een mooi doordenkertje is.

Daarom zijn de meeste mensen zo gebrand op een aanvaarding van hun geloof en roepen zij steeds weer uit: Geloof en alles zal beter worden. Wat natuurlijk helemaal niet waar is.

Het enige, wat men uit het geloof gemeenlijk put, is het denkbeeld, dat men beter is dan anderen. En dat blijkt steeds weer een kwestie van bijgeloof te zijn.

Want wanneer je in jezelf streeft, gaat het niet meer om geloven, maar om weten. Mogelijk is er dan sprake van een innerlijk en tegenover anderen onbewijsbaar weten, maar voor jezelf ben je zeker van je zaak. Wat meer is: die zekerheid is niet langer van uiterlijkheden afhankelijk.

Volgens mij is dit laatste erg belangrijk. Ik ken mensen, heel goede mensen overigens, die geloven, dat zij God in een kerk alleen kunnen ontmoeten, wanneer Hij in het latijn wordt toegesproken.

God is geen latinist. Hij is universalist en als zodanig is hij kenbaar in het gehele universum en bereikbaar in alle talen.

Ik ken mensen, die menen, dat zij uitverkoren zijn, terwijl de rest van de wereld verdoemd is. Een reuzeleuk denkbeeld, zolang je op aarde leeft. Maar zodra je dood bent, sta je voor de werkelijke feiten en dat valt dan meestal niet bepaald mee.

Niemand is immers uitverkoren en niemand is verdoemd. Het is de mens die veroordeelt, de mens die verdoemt. Het is God, die de mens zijn wegen laat gaan, die voor die mens licht en duister schijnt te bevatten, zolang tot hij voor zich de eenheid van dit alles kan aanvaarden en voor hem licht en duister versmolten zijn in een beleving van de werkelijkheid.

Tjonge, wat komt dat er wijsgerig uit, ook al meen ik het oprecht. Maar dat is mijn ellende: Ik voel erg esoterisch, maar wanneer ik zeg, wat volgens mij een esoterische waarheid is, zo kan ik het niet laten die wat op te sieren en dan denken de meeste mensen weer, dat ik een mop tap.

Nu heb ik wel een tapvergunning, dus dat is geen bezwaar. Maar ondertussen vraag ik mij steeds weer bij alles af, hoe het

met allerhande zaken zit en dat blijkt steeds weer lachwekkend te zijn in de oren van de meeste mensen.

Zo vraag ik mij in alle ernst vaak af, waarom mensen, die menen een grote geestelijke waardigheid te bezitten, dit menen te moeten demonstreren door een af laten zakken van hun kinnebakken. Ik dacht zo dat degene, die in zich de waarheid vindt of benadert, ook in zich de blijheid van de totaliteit zou moeten beleven. Die behoeft volgens mij dan niet meer zo ernstig te doen en op zijn waardigheid bedacht te blijven.

Een mens, die werkelijk God kent in zich, danst, lacht, heeft plezier in het leven. Maar de mens, die doet alsof hij God kent, loopt er steeds weer bij als een doodbidder in de hoop, dat anderen zullen denken, dat hij heilig is.

Overigens een mooi woord: dood-bidder. Je zou denken, dat zo iemand anderen dood bidt. En aangezien de broodwinning is gelegen in het begraven van anderen, lijkt mij deze veronderstelling niet eens altijd zo onwaarschijnlijk.

Mogelijk ben ik te nieuwsgierig. Zo vraag ik mij wel eens af, waarom sommige mensen schijnen te denken, dat hun kracht in de haren schuilt. Dat heeft niets met feminisme te maken, hoor. Maar die mensen horen, hoe Samson eens geschoren werd door juffrouw Delila. Aangezien men in het verleden niet zo vrij was met de omschrijving van de feiten, neemt men nu nog steeds aan, dat die man al zijn kracht kwijt raakte, omdat zij zijn haar afgeknipt heeft....

Maar wat was de werkelijkheid: De goede man was afgemat en had alle geloof in zichzelf tijdelijk verloren. Wie niet in zichzelf gelooft, is nu eenmaal zwak, zelfs tegenover de zwaksten. Dat lijkt mij de waarheid van dit verhaal. En dat is bovendien volgens mij belangrijk, wanneer je bewust wilt worden.

Je moet geloven, dat je bereiken kunt. Zodra je meent, dat het goed is voor anderen, maar dat je zelf te dom, te werelds, te druk bezig bent, bereik je niets, al heb je alle mogelijkheden en krachten verder tot je beschikking.

Wanneer wij de wereld willen betreden, die wij goddelijke werkelijkheid of zo noemen, is de eerste noodzaak toch wel, dat wij aannemen, dat wij de reis ook kunnen halen, dat dit voor ons bereikbaar is.

Op 't ogenblik, dat de mens, waar en ghoed dan ook, streeft naar iets, wat hij onbereikbaar acht, speelt hij komedie voor zichzelf, misbruikt hij de wereld en komt hij uiteindelijk tot een resultaat, dat het tegengestelde is van hetgeen hij zegt te beogen. - Mogelijk zou dit ook een wijsheid zijn voor de mensen in de eerste en tweede kamer -.

Overigens doet mij dit denken aan een eigenaardigheid van veel mensen: Wanneer zij de innerlijke strijd hebben gestreden en besloten hebben, wat het beste is, wat men waar dient te maken, kijken zij eerst in hun portefeuille voor zij een begin gaan maken - wanneer er t.m. dan genoeg voor andere dingen overschieten kan.

Zoals mensen vaak naar een wichelaar gaan, of zich lange tijd verdiepen in een gebedenboek om te weten, of het wel kan, wat zij juist achten. Ik zou zeggen: wanneer het goed is, dan behoef je er niet verder over te kletsen, dan moet je het doen. En wanneer iets mogelijk niet goed zou kunnen zijn, moet je er je tijd niet aanverspillen, omdat er toch zoveel te doen is.

Maar vele mensen praten liever over al het goede, dat zij zouden willen doen, wanneer zij tijd over zouden houden van hun belangrijke gesprekken.

Hier denkt iemand aan de hoge salarissen van de ministers en gaat verder: die praten maar en praten maar. Goed. Maar als je eens nagaat, hoeveel die mensen moeten afpraten, kom je tot de konklusie, dat zij per woord nog minder verdienen dan menige journalist.

En om eens naar onszelf te kijken: Menen wij vaak ook niet, dat de kosten van een werkelijk innerlijk streven, van een poging om nu eens echt goed te zijn en goed te handelen en te leven, zoals wij voelen dat het zou moeten, te hoog zijn?

Maar als je uitrekent, hoe weinig zorgen het kost, vergeleken bij het nut, dat je er een hele eeuwigheid van kunt hebben, vallen de kosten mee. Dan is het in feite een koopje, ook al moet je natuurlijk beginnen met te investeren.

De mens beziet het anders: hij wil koopjes halen, iets hebben voor niets en vergeet daarbij, dat de mensen die altijd weer koopjes willen halen, meestal bekocht zijn. De meeste mensen willen op aarde een koopje halen, zelfs hier.

Er komen hier ook mensen, die zeggen: wij gaan naar de geest. Dat kost je wel een avond en een paar gulden, maar per slot van rekening krijgen wij dan geestelijke bewustwording. Dan behoeven wij zelf verder niets meer daaraan te doen.

Toch denken die mensen niet, dat je een pudding kunt maken door de bereidingsvoorschriften even na te lezen. Je moet werken met de werkelijkheid, niet alleen maar met woorden. En als je met alle geweld een koopje wilt hebben, besef dan maar, dat het grootste koopje, dat er is, "leven" heet.

Wij kunnen wel zeggen, dat het bestaan niet altijd even prettig is, maar het feit, dat wij bestaan en voortbestaan, is toch volgens mij iets kostbaars. Wat dat betekent, kun je zelfs met alle levensellende nooit betalen, want daartegenover staat steeds weer vreugde.

Tegenover al het kwaad, dat er is, bestaat er ook veel goeds. Wanneer wij het goede waarderen, ontdekken wij, dat dit goede meestal alle ellende, die wij ook kennen, waard is. Dan krijg je als vanzelf meer vertrouwen in het leven en in jezelf en kom je ook geestelijk tot bereiken.

Maar ja, de meeste mensen vergeten het vele goede, dat zij in het leven gevonden hebben; vergeten, hoeveel van hun ellende zij zelf veroorzaakt hebben en verspillen het goede van het leven door medelijden te hebben met zichzelf.

Zoek liever het goede in je leven, probeer jezelf te leren kennen en wees niet blind voor het vele in je ik, dat nog terra-incognita is. Dan heb je deel aan het leven en leert het vele onbekende in jezelf langzaam kennen, tot je bereikt.

En daarmee heb ik het ver genoeg gebracht met al die esoterie. Trouwens, iemand die ik zeer waardeert, heeft eens gezegd: vele pogingen tot esoterie en mystiek lopen alleen maar uit op geestelijke oprispingen. Daarom meen ik meer dan genoeg te hebben gezegd.

Goeden avond.

d.d. 11 mei 1973

N.B.

De vacantie valt voor de orde dit jaar van 15 juli tot 15 augustus. In deze periode vinden geen bijeenkomsten plaats.